

Arrest

nr. 156 472 van 16 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X te X. U bent van Malinké-afkomst. U bent niet gehuwd. U hebt wel een zoon, M.. U liep nooit school.

Op uw veertiende, in 1998, begon u te reizen om diamant en goud te zoeken. U reisde zo naar Kankan, Banankoro en binnen Siguiri. U vond echter geen goud of diamant en keerde terug naar huis. Uw vader en uw halfbroers en halfzussen wilden niet dat u reisde. Ze vonden dat u op het veld moest werken. Uw broers en zussen vonden het echter wel goed. Na uw thuiskomst in 2004 wilden uw vader en uw halfbroer niet dat u daar zou blijven. Ze zeiden u ver weg te gaan maar u besloot toch te blijven, ondanks dat u niet op het veld wilde werken. Die nacht werd u aangevallen. U liep een aantal

verwondingen op. U ging op de vlucht. U besloot naar Bamako, Mali te gaan. Daar vond u onderdak bij een oude man. U bleef een hele tijd bij de man. Uiteindelijk reisde u via Algerije naar Libië. U knapte er gedurende zes maanden kleine werkjes op waarna u zes maanden opgesloten werd. Vervolgens werd u teruggebracht naar Mali. U was nog steeds bang om terug te keren naar uw familie in Guinee en dus besloot u wederom te vertrekken. U reisde van Bamako naar Mauritanië waar u ongeveer een jaar doorbracht. U slaagde er vervolgens in naar Marokko te reizen waar u een achttal maanden in het woud nabij Nador verbleef. Na enkele pogingen om de omheining van Melilla over te klimmen slaagde u er uiteindelijk met een zodiac in om via Melilla Spanje binnen te raken. U zat een tijd in een gesloten centrum nabij Barcelona. Uiteindelijk werd u vrij gelaten en reisde u via Frankrijk naar België waar u in 2012 asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

U verklaart niet terug te kunnen en te willen naar Guinee omdat u nog steeds uw vader en uw halfbroers en halfzussen vreest omdat ze niet wilden dat u zou reizen en wilden dat u op het veld zou werken. Uw advocaat voegde toe dat u niet terug kan naar Guinee uit veiligheidsoverwegingen met betrekking tot de Ebola-epidemie die heerst in Guinee en uit hygiënische overwegingen.

U legde geen documenten voor in het kader van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na uitgebreid onderzoek van uw asielaanvraag dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen voor het CGVS met betrekking tot uw problemen met uw familie niet konden overtuigen omdat ze zeer weinig gedetailleerd, incoherent, buiten proportie en totaal niet doorleefd waren. U vertelde dat uw vader en uw halfbroers en halfzussen niet wilden dat u ging reizen maar dat ze wilden dat u op het veld zou werken (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 maart 2015, hierna gehoorverslag CGVS, p.2). Tegelijk vertelde u dat uw vader en uw halfbroer niet wilden dat u bij hen zou blijven na uw terugkeer maar dat ze wilden dat u ver weg zou gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Toen u later naar verduidelijking gevraagd werd met betrekking tot deze incoherentie beperkte u zich ertoe te herhalen dat uw vader en halfbroers niet wilden dat u zou reizen maar dat uw broers dat wel wilden (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U verklaarde verder dat u 's nachts aangevallen werd door uw vader en uw halfbroer waarna u onmiddellijk het land verlaten hebt (zie gehoorverslag CGVS, p.2,4). U kon echter niet verduidelijken hoe deze ruzie begonnen was en waarom ze u zo ineens aanvielen in het midden van de nacht (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U stelde het zelf niet begrepen te hebben en zei dat u het zelfs niet kon vragen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is wel erg bedenkelijk dat u zo maar zonder enige aanleiding aangevallen zou worden in het midden van de nacht door uw vader en uw halfbroer en dat u dan vervolgens niet eens zou proberen te achterhalen wat er precies aan de hand was en waarom ze u aanvielen. Na aandringen van het CGVS verklaarde u dat toen ze u aanvielen u gezegd werd dat u alcohol dronk en slechte sigaretten rookte en dat u niet meer naar de moskee ging (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U gaf aan dat het onderliggende probleem met uw familie was dat u alcohol dronk en rookte (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Op de vraag van het CGVS waarom uw familie u zo zou aanvallen of waarom ze u zouden willen doden gaf u toe dat dit buiten proportie was maar bleef u het antwoord verschuldigd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U zei dat uw halfbroers en halfzussen u niet graag gelukkig zien en dat ze niet willen dat u reist en geld zou verdienen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Er werd door het CGVS op gewezen dat doorgaans de familie net blij is als iemand in het buitenland wil gaan werken en geld verdient omdat dat naar Afrikaanse maatstaven de gehele familie ten goede komt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Ook in het licht hiervan kon u geen duidelijkheid scheppen waarom uw halfbroers en halfzussen en uw vader dit toch niet zouden willen. Het enige wat u zei was dat u voordien nooit dacht naar hier te komen en dat de drank en de sigaretten de echte oorzaak waren van het probleem met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Verder dient opgemerkt te worden dat uw vrees met betrekking tot uw familie in ruime mate gerelativeerd dient te worden omwille van het feit dat u pas meerdere jaren na uw vlucht uit Guinee, namelijk acht jaar later, beroep probeerde te doen op internationale bescherming terwijl redelijkerwijs toch verwacht mag worden van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij vervolging vreest in zijn land, dat hij zodra dit kan internationale bescherming zou zoeken. Toen u op het CGVS gevraagd werd waarom u in Spanje geen asiel aanvraag stelde u dat u er niemand kende en dat toen u daar uit het gesloten centrum werd vrijgelaten u 300 euro kreeg en u uw plan moest trekken (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Omdat men u gezegd had dat het in Frankrijk of België beter was, besloot u naar België te reizen met de 300 euro om daar asiel aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hoewel begrijpelijk is dit echter geen verklaring waarom u niet terstond geprobeerd zou hebben internationale bescherming te krijgen.

Bovendien – zelfs al zou toch enig geloof gehecht kunnen worden aan uw verklaringen aangaande uw problemen met uw familie – is er, rekening houdende met uw verklaringen geen enkel element dat er op wijst dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming door de autoriteiten tegen enige mogelijke vervolging door uw eigen familie. Op de vraag van het CGVS waarom u geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten in Guinee repliceerde u dat je 100 jaar in het dorp kan doorbrengen zonder er politie of militairen te zien (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Hierop werd door het CGVS opgemerkt dat Guinee wel groter is dan uw dorp en dat u toch elders bescherming kon vragen van de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U antwoordde hierop louter door te zeggen dat u daar niet aan gedacht had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Redelijkerwijs mag echter wel van u verwacht worden dat u eerst geprobeerd zou hebben bescherming te vragen bij de autoriteiten van uw land van herkomst alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Het feit dat u er niet aan gedacht had elders in Guinee bescherming te vragen van de autoriteiten is natuurlijk op zichzelf geen reden waarom u niet eerst had moeten proberen bescherming van de autoriteiten van uw eigen land te krijgen alvorens internationale bescherming te vragen en is evenmin een element dat erop kan wijzen dat u mogelijks geen bescherming kan vragen aan de autoriteiten van uw land van herkomst. U bracht verder geen enkel ander element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten in Guinee tegen uw familie. U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

In het kader van uw asielaanvraag haalt uw advocaat bovendien een reëel risico op ernstige schade aan zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980, wegens een verhoogd risico op besmetting met het Ebola-virus, een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een dodelijke ziekte waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, § 2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 § 1e van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 § 2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoon.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is,

evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 april 2015 een schending aan van artikel 2 § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing “eigenlijk enkel gebaseerd (is) op aangehaalde tegenstrijdigheden of gebrek aan logica tussen de verklaringen bij het CGVS en onduidelijkheden”. Hij klaagt aan dat “Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoeker te confronteren met al deze kritiek” omdat “Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen. Verzoeker wordt maar één maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor.”.

Verzoeker herneemt kort zijn asielrelaas en benadrukt de onenigheid binnen het gezin.

Waar de bestreden beslissing de “Africaanse cultuur” aanhaalt, stelt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden “met dat ander aspect van de Afrikaanse cultuur, steunende op solidariteit, eerbied en gehoorzaamheid aan de vader. Bovendien houdt de dossierbehandelaar totaal geen rekening met het totaal gebrek aan enige plan in hoofde van verzoekende partij, om aan dat zo gezegde geld te komen in het buitenland. Dat in dit verband dient inderdaad te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel concreet plan had om in het buitenland geld te gaan verdienen, hetgeen zij zelf impliciet toegeeft door te stellen dat zij “op avontuur ging”. Dat de dossierbehandelaar concreet evenmin vragen gesteld heeft nopens de manier waarop verzoekende partij geld dacht te verdienen in het buitenland; Dat derhalve niet redelijk kan worden geconcludeerd dat de “normale reactie” van de familie vreugde moest zijn.”. Hij is van oordeel dat “redelijk (kan) worden aangenomen dat de normale houding van een vader die als een redelijke en realistische man reageert, eerder een weigering inhoudt”.

Verzoeker stelt dat hij “verkeerd begrepen werd omdat zij zelf steeds heeft willen verduidelijken wie voor en wie tegen haar vertrek was, doch, op het ogenblik van haar vertrek. Dat verzoekende partij hierbij echter geen kans kreeg om de houding van de ene en van de andere bij haar terugkeer uit te leggen”. Dienaangaande legt verzoeker uit dat hij na deze langdurige afwezigheid door vader en stiefmoederkant helemaal niet onthaald werd als de “verloren zoon van de Bijbel”. Gezien hij zich na zijn terugkeer niet “naar vaderswens” gedroeg, werd hij door zijn vader en zijn halfbroer 's nachts aangevallen. Verzoeker erkent dat dit buitenproportie was, maar hij meent dat de commissaris-generaal “echter hierbij verzuimt de redelijkheid of waarschijnlijkheid van het gedrag van de vader en diens zoon te analyseren”. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing “voorbij gaat dat drinken , roken, niet naar de moskee gaan met de Islam niet te verenigen zijn” en dat hij “hierbij aldus oneer bracht binnen het gezin”. Hij stelt dat “de

Islam de parabool van de verloren zoon uit de Bijbel geenszins toepast , en zelfs een radicaal ander zicht over heeft" en verwijst hiervoor naar een Wikipedia-pagina. Hij acht "de reactie van de vader aanneembaar zowel ten aanzien van de Afrikaanse cultuur als ten aanzien van de Islam" en hij besluit "Het dossier werd overhaastig en niet zorgvuldig behandeld/ behandeld".

Aangaande de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat *"Het risico op ernstige schade, met name besmetting met Ebola, staat buiten kijf."* en hij verwijst hiervoor naar artikel 3 EVRM. Hij laat gelden dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming: *"Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen"*. Hij voert aan dat subsidiaire bescherming *"juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade"* waardoor *"het niet logisch (is) om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen"*. Hij stelt *"dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd - wat het beginsel zelf van subsidiaire bescherming wou vermijden - waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen"* en *"dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie"*. Volgens verzoeker bestaat er aldus *"een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie"*. Deze interpretatie is, aldus verzoeker *"niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt"*. Hij verwijst naar echtspraak van het Grondwettelijk Hof en het EHRM.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM. Hij gaat in op arresten van het EHRM, op *"artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie"* en op de positie van UNHCR. Hij is van oordeel dat *"terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola"*. Hij besluit dat *"aan verzoeker ten minste de subsidiaire bescherming (dient) te worden toegekend"* gelet op de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien hij incoherente, vage en onaannemelijke verklaringen aflegde over de problemen met zijn familie. Zo verklaarde verzoeker: *“Na een tijd kwam ik terug thuis en vader en grote broer, halfbroer hebben me gezegd ver weg te gaan. Ze wilden niet dat ik bleef. Ze vroegen me naar het veld te gaan.”* (gehoor, p. 2). Doorgevraagd wat verzoeker net bedoelde, antwoordde hij *“vader en half broer en half zussen die wilden dat ik bleef om op het veld te werken”* (gehoor, p. 5) en *“Mijn broers en zussen wilden dat ik weg ging en mijn halfbroers en halfzussen wilden dat ik op het veld zou werken.”* (gehoor, p. 6). Dat verzoekers vader en halfbroers, die aldus enerzijds wilden dat verzoeker wegging doch anderzijds wilden dat hij mee op het veld ging werken, hem vervolgens 's nachts - zonder enige door verzoeker aanwijsbare concrete aanleiding (gehoor, p. 4) - hebben aangevallen, is niet aannemelijk, temeer daar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde *“Ik werd 's nachts op mijn hoofd geslagen met een steen”* maar op het Commissariaat-generaal stelde: *“Er werd een been in mijn arm gebroken voor mijn linkerpols en ik had een wonde aan mijn hand van met een stok en in mijn nek had ik ook een wonde door een ‘arme blanche’”* (gehoor, p. 2). De waarachtigheid van dergelijke onverzoenbare beweringen kan niet overtuigen nu het eenvoudige kwesties betreffen. De afwijkende en weinig doorleefde verklaringen wijzen op het bedrieglijk karakter van verzoekers verklaringen. Bovendien gaf verzoeker later tijdens het gehoor een andere reden voor de aanval van zijn vader en halfbroers: *“Ze zeiden me dat ik alcohol dronk en sigaretten en slechte sigaretten rookte en dat ik niet meer naar de moskee ging”* (gehoor, p. 5). Verder stelde hij nog: *“Ik dronk alcohol en ik rookte sigaretten en bij ons, de familie die hebben dat niet graag. Onze godsdienst die hebben dat niet graag. De echt oorzaak is dat dus.”* (gehoor, p. 6). De uitleg in het verzoekschrift dat hij na zijn langdurige afwezigheid door vader en stiefmoederkant helemaal niet onthaald werd als de *“verloren zoon van de Bijbel”*, dat de bestreden beslissing *“voorbij gaat dat drinken, roken, niet naar de moskee gaan met de Islam niet te verenigen zijn”*, dat *“de Islam de parabool van de verloren zoon uit de Bijbel geenszins toepast, en zelfs een radicaal ander zicht over heeft”* en dat *“de reactie van de vader aanneembaar (is) zowel ten aanzien van de Afrikaanse cultuur als ten aanzien van de Islam”* doet geen afbreuk aan verzoekers strijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen. De leugenachtigheid van zijn asielrelaas wordt verder bevestigd door de vaststelling dat verzoeker pas 8 jaar na zijn vlucht uit Guinee beroep probeerde te doen op internationale bescherming en ook steeds heeft nagelaten om in een van de andere landen waar hij verbleef asiel aan te vragen relatieveert op zich reeds de nood aan bescherming.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en meent dat de bestreden beslissing *“eigenlijk enkel gebaseerd (is) op aangehaalde tegenstrijdigheden of gebrek aan logica tussen de verklaringen bij het CGVS en onduidelijkheden”*, dat *“Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoeker te confronteren met al deze kritiek.”* omdat *“Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen Verzoeker wordt maar één maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor.”*, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de

commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en het CGVS-gehoor blijkt dat verzoeker wel degelijk met verschillende vaagheden en incoherenties in zijn verklaringen werd geconfronteerd (gehoor, p. 5-6). Nergens kan blijken dat de commissaris-generaal verplicht is om tijdens het CGVS-gehoor de gehele beoordeling van de asielaanvraag te maken en reeds speculatief over mogelijke contradicties vooruit te lopen. De commissaris-generaal oordeelt soeverein of een nieuw gehoor eventueel noodzakelijk is. Verzoeker heeft door middel van de bestreden beslissing hoe dan ook kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.4. Zelfs indien alsnog geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen, *quod non in casu*, stelt de Raad vast dat nergens uit blijkt en verzoeker ook niet aantoont, dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst voor de beweerdde problemen met zijn familie. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekers bewering op het Commissariaat-generaal *"Ik heb daar niet aan gedacht"* (gehoor, p. 6) toont geenszins aan dat de staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerdde vervolging of ernstige schade.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift het Ebola-virus aanhaalt en meent dat hij hierdoor voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt, wijst de Raad erop dat het Ebola-virus niet uitgaat van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift van oordeel is dat er *"een discriminatie (bestaat), tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie"*, stelt de Raad dat het non-discriminatiebeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Verzoeker toont echter geenszins aan dat personen die internationale bescherming inroepen ten gevolge van de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet zich in een identieke of in rechte en in feite gelijke situatie bevinden als personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals Ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt.

2.8. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt *"dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen*

krijgen”, “dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie” en dat “het niet logisch (is) om hier opnieuw een “persoon”, deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen”. Het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en is in overeenstemming met de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van *“de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt”* worden derhalve niet aangenomen.

2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola”*, wijst de Raad erop dat in onderhavige procedure op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Aangaande elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt in hangende procedure geen uitspraak gedaan.

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK